

FŐVÁROSI ÜGYEK.

A főváros szegényei és szegényügye.

Irla Fodor Béla.

Ismét egy nagyértékű ujitáshoz jutott Budapest főváros.

A szegényügy osztály vezetője a minap terjesztette be indítványát a tanácshoz, a melyben a szegényügyi nyilvántartó fölállítását kérte. A tanács magáévá tette *Almády* Géza tanácsos eszméjét és elhatározta, hogy a nyilvántartót sürgősen fölállíttatja.

Ideje is volt már, hogy ez megtörténjék, mert e téren rendezetlenebb viszonyok kevés nagyvárosban vannak, mint Budapesten.

Budapest milliókat áldoz a szegényeire, mégis tele van koldusokkal, csavargó felnőttekkel és kiskorúakkal. Nincsen nap, hogy a rendőrség öreg, magával tehetetlen koldusokat ne vinne be a rendőrfogházba és onnan az elüljárószághoz, hogy a szegényházba helyezték. De a szegényház állandóan zsufoltan van. Ha egy ember a szegényházban meghal, egész hadjárat folyik, hogy kit tegyenek helyére. A közönség annyira megszokta a koldusok ezernyi seregét pénzzel támogatni, hogy végtére ezek, a többnyire nem egészen rászorult emberek, megszokják a renyhe, tétlen életet és legfőbb vágyuk az, hogy a város tartsa őket ki a szegényházban, a hol dolgozni nem kell és mégis megvan a lakás, megvan az élelem és hozzá a szabadság is a nyílt koldulásra. Télen, a míg a foglalkoztató műhelyekben dolgozni lehet, nagyon kevés a jelentkező munkás, de felügvelőnek való ember annál több jelentkezik a legszebb pártoló levelekkel. Van akárhány olyan szegénygyám, a ki a névjegyére odanyomatja, hogy ő „szegénygyám“, de a mikor tenni kell valamit, nagy bölcsen a háttérben marad és kineveti a jó bolond másikat, a ki törődik a szegények dolgával.

Az emberiség nagy munkájánál a sportoló szegénygyám csak teher és ettől meg kell szabadítani a fővárost. Ha a nyilvántartó megvalósul, ezek a sportoló uriemberek meg fognak szünni és velük nagyon sok kellemetlenségtől szabadul meg a főváros. Megszűnik a szegénységgel üzőtt sok visszaélés és család.

Nem lesz többé lehetséges, hogy egy ember 4—5 felől szerezzen segítséget a másik szegény ember kárára. — megszűnik a szegényházakba való egyenetlen elhelyezés — viszont sok olyan szegény fog segítséghez jutni, a ki eddig akár szeméreméretből, akár más okból segítséget nem kapott.

Elég szomorú, hogy a szegényügy még a mai napig sincs törvényhozásilag rendezve, hogy vannak embertársaink, a kikről nem gondoskodhatunk, mert törvény nem írja elő és szabályszerűen el nem

1910. augusztus 10.

számolható; vannak embertársaink, a kik a jólétet csak a koldulásból ismerik meg, a helyett, hogy a főváros vagy a község, a hol tartózkodik, gondozásába vehetné. Hogy csak egy esetet említsek, éveken át koldult itt Budapesten Clarknak, a Lánchid építőjének a sógornője, a ki angol állampolgár lévén, Budapesten segítséget nem kaphatott, a brit konzulátus pedig, mert nem volt kéznél a házasságlevele, nem fogadta el angol állampolgárnak és segítséget sem adott neki.

Ha a nyilvántartó meglesz, bizonyára az elismert illetőséget is följegyzik, és bármikor, akár kivonattal is igazolhatja a szegény az illetőségét, a mi csodálatosképp ma is még a legfőbb kelléke annak, hogy valaki segítséget kaphasson.

Igaz, hogy ha az illetőségi hely meg van állapítva, hát a községet terheli a segítség, de ritka község az, a mely okot nem találjon a segítség megtérítésének megtagadására. Magyarországon a főváros az egyetlen erkölcsi testület, a mely törődik a szegény-ügy fontosságával. Szívből üdvözölhetjük Almády Géza tanácsost az életrevaló eszme keresztülvitele alkalmából és végül csak azt kívánom megjegyezni, hogy a szegény-ügyi program nagy részét ugyancsak kevés költséggel valósíthatjuk meg erős kitartással és egy kis jóakarattal.
